

**[Strøm.]**

Man maa erindre, at det ikke alene drejer sig om at give Kommunerne Mulighed for mellemkommunal Refusion, men det drejer sig ogsaa om at skaffe de arbejdsløse, der jo i de fleste Tilfælde har været arbejdsløse i lang Tid, noget bedre Levebetingelser.

Jeg kan heller ikke indse, at den Form for Refusion, som Venstre foreslaar, kan være tilfredsstillende, i hvert Fald ikke for Landkommunerne. De Arbejder, der efter Lovforslaget kan være Tale om, vil formentlig saa godt som alle være af en saadan Art, at de falder ind under en Landsoverenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere med samme Lønsats for hele Landet. Jeg forstaar jo vel, at det er dette Tarifsystem, som det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen udtalte sig om, han gerne vil til Livs, men jeg vil dog dertil sige, at forinden vi fik en noget mere fast Ordning i denne Lovgivning, havde vi en højst uensartet Lovgivning, der vel tilnærmelsesvis svarede til, hvad der vilde foreligge, hvis Venstres Lovforslag gennemførtes nu, hvorefter det var muligt for Kommunerne at give de arbejdsløse, der fik Beskæftigelse rundt i Landet, en højst uensartet Betaling for deres Arbejde. Der var dengang arbejdsløse, som højst opnaaede en Fortjeneste paa 15 Kr. om Ugen. Vi var alle sammen i det paagældende Udvalg enige om, at dette burde ikke finde Sted, og jeg havde ogsaa Opfattelsen af, at Partiet Venstre ikke billigede, at noget saadant fandt Sted.

Nu forstaar jeg paa det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, at det i Virkeligheden er de gamle Tilstande, som Venstre tilstræber at faa tilbage paa dette Omraade, saaledes at Kommunerne med Hensyn til de paagældende Arbejdere selv skulde kunne bestemme i hvert Fald, i hvor lang Tid og til hvilken Løn, de, der fik Beskæftigelse, skulde ansættes — for det ærede Medlem udtalte jo, at Tarifferne virkede ødelæggende. Jeg mener, at det er mest formaals-tjenligt at bevare den Form, som den nuværende Lov har paa disse Omraader, idet der er Mulighed for en vis Ensartethed i Betalingen for de forskellige Arbejder af denne Art rundt i Landet.

Jeg udtalte for et Øjeblik siden, at de Arbejder, der normalt kan være Tale om i denne Forbindelse, er Arbejder, for hvilke der er Landsoverenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, og at den samme Lønsats gælder for hele Landet. Det er da, synes jeg, ogsaa mest rimeligt, at det Beløb, der kan anmeldes til mellemkommunal Refusion, ogsaa er ens for hele Landet. Dette

vil Partiet Venstre altsaa efter Forslaget have ændret til, at der kun kan ydes Refusion for det Beløb, der er ydet i Overensstemmelse med Forsorgslovens § 297, hvilket altsaa vil sige, at det største Beløb omfatter København, et noget mindre Købstæderne og det mindste Beløb Landkommunerne; i den nugældende Lov derimod er de Beløb, der er Tale om, ens. Landkommunerne skal altsaa betale samme Løn pr. Time, men kan ikke anmelde det samme Beløb til mellemkommunal Refusion som København og Købstæderne. Dette synes ikke at være retfærdigt over for Landkommunerne, og jeg kan da slet ikke tænke mig, at det er det, som det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen tilstræber.

I de Amtsnævn, der er nedsat til at træffe Afgørelse om, hvorvidt et Arbejde kan godkendes med den Virkning, at Kommunen kan erholde Refusion i Henhold til Lovens Bestemmelser herom, har Arbejdsgiverne og Arbejderne en Repræsentant. Disse to Repræsentanter foreslaar Venstre skal udgaa af Amtsnævnet. I Betragtning af, at de Spørgsmaal, der her er Tale om, i stor Udstrækning berører baade Arbejdsgivere og Arbejdere, synes jeg, dette er urimeligt.

Jeg forstod den højtærede Socialminister saadan, at Regeringen overvejer, hvorvidt den bestaaende Lov om mellemkommunal Refusion skal forlænges, idet de Omraader, denne Lov berører, tilnærmelsesvis er de samme som de, der falder ind under Loven om langvarigt arbejdsløse og Loven om Nødhjælpsarbejder. Det er sikkert rigtigt og vel ogsaa Grundlaget for, at Loven om mellemkommunal Refusion er blevet saa lidt benyttet sidste Aar, at det tilnærmelsesvis er de samme Omraader, det drejer sig om. Men jeg vil gerne sige, at uanset hvilket Resultat Socialministeren og Regeringen maatte komme til i Overvejelserne angaaende Forlængelsen af Loven, er det givet, at det, som Partiet Venstre i det til Forhandling værende Lovforslag stiller Forslag om, ikke kan vinde Socialdemokratiets Tilslutning.

**Victor Larsen:** Jeg vil gerne til Indledning sige, at jeg betragter de her foreliggende Lovforslag som et velment Forsøg paa at raade Bod paa nogle af de Skavanker, som bliver mere og mere fremtrædende og aabenbare inden for de Omraader, Forslagene berører, og altsaa ogsaa som et anerkendelsesværdigt Forsøg fra Forslagsstillernes Side paa at raade Bod paa nogle af de mildest talt uheldige Følger,